

Иван Вазов

Пряспа

Из прозореца си мълком
гледам Стара планина,
бяла пряспа йощ се мярка
върху гола й висина.

Слънце пали, ветри духат,
и тя се тъй чиста трай,
като книга, де съдбата
нещо има да чъртай.

Юли 1883

КРАЙ

Източник: Словото

Набиране: Дия Ангелова, Мартин Митов, Живко Иванов и студенти от Пловдивския университет

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5166>]